

GORDANA VULAMA*

"Nije mi skuhala kavu!"

U članku je opisano kriminalističko istraživanje kaznenog djela ubojstva u pokušaju počinjenog iz vatrenog oružja od strane nepoznatog počinitelja. Opisan je istinit događaj iz prakse Policijske uprave zagrebačke. Zbog zaštite osobnih podataka iz članka su izostavljeni identifikacijski podaci sudionika događaja te podaci iz kojih bi se moglo zaključiti o njihovim identitetima. U članku su prikazane mjere i radnje koje su poduzete i poteškoće s kojima su se susretali policijski službenici tijekom razjašnjavanja ovog kaznenog djela.

Sredina rujna 2009. godine. Sunčano jutro. Nedjelja. Prva jutarnja kava, svježa peciva i novine. U petak sam zajedno s kolegom preuzela dežurstvo za krvne delikte i baš mislim kako je miran vikend. Nadam se da će tako i ostati. Razmišljam o nedjeljnom ručku koji ću pripremiti za svoju obitelj, popodneвноj šetnji i još koječemu, a misli o tome kako bih mogla provesti ovaj neradni dan prekida zvonjava telefona. Začujem: "Operativno, dobro jutro, samo da vas izvijestimo..." Prepoznajem glas voditelja smjene iz Operativno-komunikacijskog centra policije PU zagrebačke, i slutim zlo...

Obavještava me da je tijekom noći u Kliničku bolnicu Dubrava kolima Hitne pomoći dovezena pedesetogodišnja žena iz okolice Zagreba s ozljedama od vatrenog oružja. Operirana je, nekontaktibilna i životno ugrožena. Nema podataka o mogućem počinitelju niti su poznate okolnosti ranjavanja.

Kratka konzultacija s rukovoditeljem i moj dežurni kolega i ja dobili smo jasnu zadaću – utvrditi okolnosti događaja i izvijestiti o utvrđenom.

Svi naši planovi o nedjelji u krugu obitelji padaju u vodu i krećemo prema mjestu događaja. Tijekom vožnje, do područne policijske postaje u zagrebačkom prstenu, telefonom kontaktiramo s pomoćnikom načelnika za kriminalističku policiju i doznajemo da je događaj "crni mrak", što u našem žargonu znači da nema nikakvih saznanja o počinitelju i što je najgore, nema pokazatelja o motivu ranjavanja koji bi posredno usmjeravali na mogućeg počinitelja.

* Gordana Vulama, dipl. pravnica, voditeljica grupe za krvne delikte u Odsjeku za krvne delikte, Odjel općeg kriminaliteta, Sektor kriminalističke policije, PU zagrebačka.

Pomoćnik načelnika nas informira da je očevid na mjestu događaja u tijeku, da su za događaj saznali prethodne noći oko 22.00 h od liječnika Kliničke bolnice Dubrava, da su na adresi prebivališta ranjene žene prijavljena i njena dva sina te osamdesetogodišnja svekrva koja je i vlasnica kuće. Ne čekajući jutro, odmah su krenuli s provjerama. U Domu zdravlja u mjestu gdje živi doznali smo da je ranjenu ženu te večeri oko 21.30 h vlastitim automobilom dovezao njen mlađi sin, da je žena u to vrijeme bila pri svijesti i da je izjavila da je pala, a kako je obilno krvarila, odmah je kolima Hitne pomoći prevezena u Kliničku bolnicu Dubrava gdje je kirurški zbrinuta.

Informira nas i o tome da je kriminalistički tim policijske postaje tijekom noći obavio obavijesni razgovor sa sinovima ranjene žene. Od njih se saznalo da im je majka domaćica, udovica koja živi s mlađim sinom i starom, nepokretnom svekrvom koju njeguje. Sinovi se bave poljoprivredom i tvrde da u vrijeme događaja nisu bili kod kuće pa ne znaju tko je i zašto ranio njihovu majku. Stariji sin je prije nekoliko mjeseci odselio iz majčine kuće i priženio se u susjedno selo, a mlađi, dvadesetogodišnji sin je te večeri oko 18.00 h otišao u Vatrogasni dom u selu. Ispričao je da ga je oko 20.50 h nazvala majka na mobitel i rekla mu da odmah dođe kući jer je pala i da ju je našao kako okrvavljena leži na betonskom podestu ispred kućnih ulaznih vrata i uz pomoć prijatelja, koji je slučajno naišao, smjestio u svoj automobil te odvezao u Dom zdravlja u mjestu gdje živi. Kada su je kola Hitne pomoći odvezla u Kliničku bolnicu Dubrava u Zagrebu, vratio se kući, obavijestio starijeg brata i baku da je majka u Kliničkoj bolnici nakon čega je metlom i vodom prao tragove krvi pred ulaznim vratima.

Obavili su i kratki razgovor s nepokretnom staricom koja je rekla da je čula dva pucnja, ali da ništa nije mogla vidjeti jer ne može ustati s kreveta. Tvrđila je da te večeri u njihovu kuću nitko nije dolazio te kako ne zna tko je i zašto ranio njenu snahu.

Iako je tim policijske postaje marljivo radio cijelu noć, rezultati toga rada bili su "mršavi" i jedino što se sa sigurnošću znalo, bilo je mjesto događaja koje je osigurano kako bi se, čim svane, započelo obavljanje očevida, a tijekom jutra je pribavljen i nalog suda za pretragu kuće i osobnog automobila mlađeg sina koji ju je dovezao u Dom zdravlja u mjestu gdje živi.

Nakon ovih telefonskih obavijesti, moj kolega i ja glasno razmišljamo i postavljamo moguće verzije događaja. Čudno nam zvuči izjava mlađeg sina ranjene žene, a opet, možda je u pitanju neki krivolovac koji je slučajno ranio ženu pred njenom kućom, možda su u pitanju nekakve seoske svađe, sukobi oko međe, ljubavni problemi, ljubomora, možda dugovanja, možda loši obiteljski odnosi, možda, možda, ne vrijedi razbijati glavu "možebitnom kriminalistikom" dok se očevidom na mjestu događaja ne utvrde relevantne činjenice.

Ostatak puta uživamo u krajoliku koji je izuzetno lijep u ranu jesen i gotovo istovremeno glasno sanjarimo: "Eh da mi je jedan komadić zemlje ovdje, u ovoj ljepoti, nadomak gradu. Sagradili bismo malu kuću, okružili je cvijećem i tu provodili vikende s obitelji." Istovremeno znamo da nemamo baš nikakvih realnih šansi niti financijskih mogućnosti za takvo što.

Dolazimo u policijsku postaju, dočekuje nas pomoćnik za kriminalističku policiju i policijski službenik koji se upravo vratio s mjesta događaja. Dok mi razgovaramo, kroz staklenu stijenu prostorije za prijam stranaka netremice nas promatraju dva brata.

Voditelj ekipe za očevide policijske postaje kratko informira da su na mjestu događaja pronađene i izuzete brisotine krvi s betonskog podesta ispred ulaznih vrata u kuću i dvije kuglice sačme. Sredstvo počinjenja nije pronađeno. Pretragom kuće i osobnog automobila utvrđeno je da u unutrašnjosti kuće nema tragova krvi, a u sobi u kojoj leži nepokretna starica pronađen je u pepeljari jedan opušak cigarete marke Davidoff. Pretragom automobila mlađeg sina pronađena su dva ručnika s tragovima krvi. Sredstvo počinjenja nije pronađeno. Oba su brata kriminalističko-tehnički obrađena.

U Kliničkoj bolnici su izuzeta zrna sačme izvađena iz tijela ranjene žene kao i odjeća u koju je u vrijeme događaja bila odjevena, te njen mobitel. Pribavljena je i bolnička prijava iz koje je vidljivo da je žena zadobila prostrijelnu ranu sakruma i abdomena s izlaznom ranom na abdomenu što je okvalificirano kao teška tjelesna ozljeda opasna po život.

Pomoćnik načelnika informira o pregledu mobitela oštećene kojim je utvrđeno da ima memorirane samo telefonske brojeve svojih sinova i da je kritičnog dana u 20.40 h s njenog mobitela upućen poziv na mobitel mlađeg sina s kojim je ostvarena komunikacija u trajanju od 36 sekundi, što je odgovaralo njegovoj izjavi.

Raspitujemo se o rezultatima obrade terena. Nema korisnih saznanja. Kuća je na osami na kraju sela. U blizini ima kuća koje služe kao vikendice i u njima nema stanara. Nekoliko susjeda koji su zatečeni kod kuće čuli su tijekom večeri dva pucnja ali nisu vidjeli tko puca, niti su na to obraćali pažnju. Vrijeme je berbe grožđa, ljudi se vesele i neki bacaju petarde.

Policijska postaja raspolaže s pet policijskih službenika za obradu kriminaliteta, plus nas dvoje iz linijskog Odjela, plus pomoćnik načelnika za kriminalističku policiju iz policijske postaje. Za prvu ruku sasvim dovoljno. Planiramo daljnje korake koje treba poduzeti. Treba provjeriti alibi mlađeg i starijeg sina, obaviti razgovor sa članovima šire obitelji, ponoviti obavijesni razgovor s bakom i susjedima te pokušati utvrditi obiteljske odnose, eventualne svađe i nesuglasice, dugovanja, vidjeti ima li tko saznanja o osobama koje su eventualno dolazile u kuću oštećene kritične večeri ili prethodnih dana te prikupljati saznanja o problematičnim osobama iz sela, krivolovcima ili ljubiteljima lovačkog oružja. Određeni su i kriminalisti za detaljan razgovor sa sinovima. Još jedna provjera u Kliničkoj bolnici kod dežurnog kirurga koji nas obavještava da je ranjena žena još uvijek nekontaktibilna i u životnoj opasnosti zbog zadobivenih unutarnjih ozljeda abdomena.

Dežurni kolega i ja s pomoćnikom načelnika odlazimo na mjesto događaja. S nama je i stariji sin ranjene žene koji je nakon utvrđenog alibija eliminiran kao počinitelj kaznenog djela. On treba preuzeti daljnju skrb za nepokretnu baku. Ekipe za očevide obavila je svoj posao i sada, bez opasnosti da ćemo uništiti ili kontaminirati tragove možemo razgledati mjesto događaja i prema tragovima krvi i mjestu na kojemu su pronađena zrna sačme misaono rekonstruirati događaj. Koristim priliku i još jednom pokušavam razgovarati s bakom. Ulazim u prostoriju punu muha u kojoj na krevetu leži nepokretna starica. Posteljina na kojoj leži je čista, prostorija uredna, no oko nje se širi smrad nepromijenjenih pelena što očigledno privlači roj muha. Pozdravljam je, predstavljam se i pokušavam doznati je li prethodne večeri netko dolazio. Baka to uporno negira. Sjeća se i govori imena i nadimke više osoba koje su prethodnih dana dolazile u njihovu kuću, ali uporno tvrdi da te večeri, kada je njena snaha ranjena, nitko osim mlađeg unuka nije dolazio. Na moj upit tko je pušio u sobi odgovara: "A kaj ti ga ja znam." Puna je riječi hvale za unuke, posebno

za mlađeg koji je ostao u domaćinstvu nakon što se stariji unuk priženio. Mlađi je unuk vrijedan, radišan, pred koji dan je kupio nove kuhinjske elemente i stavio novu lamperiju na zidove sobe u kojoj ona leži. Snahu iskreno voli, ona je godinama njeguje, pere i mijenja joj pelene, kaže da je stalno kod kuće, ne hoda po selu, nije svadljiva, niti ima dugovanja prema kome. Baka je za nju kazala: "Ima nešto na plućima." Žive skromno ali pošteno od poljoprivrede i male mirovine. Te večeri kad je ranjena, snaha je kratko otišla kod susjeda, unuk ju je zvao da dođe doma i ona je došla, zajedno su gledale televiziju, a onda ju je snaha spremila za spavanje, presvukla joj pelene, rekla da je umorna i da ide leći, a kada je izišla iz njezine sobe, začula je dva pucnja a potom je uslijedila tišina. Poslije je čula mlađeg unuka kako razgovara s majkom. On ju je odvezao u Kliničku bolnicu i poslije je prao i meo krv ispred ulaza u kuću "da se ne skori". Daljnji razgovor nije moguć, baka plače i kroz suze proklinje onoga koji je pucao, ali ostaje pri tome da ne zna tko je pucao niti zašto i tvrdi da događaj i osobu koja je pucala na njezinu snahu nije vidjela.

Obrada se razvija svojim tijekom, razgovara se sa svima od kojih se očekuje da su događaj mogli čuti ili vidjeti ili da nešto posredno znaju, provjerava se svako saznanje, prikupljaju obavijesti, alibi mlađeg sina se "klima", bio je u 18.00 h u Društvenom domu, kako je i rekao, ali je prije 20.00 h otišao i više se nije vraćao. Susjedi ostaju pri svojim prvim izjavama, nisu ništa vidjeli i ne znaju što se dogodilo. No, nema niti saznanja o nesuglasicama u obitelji, o svađama ili dugovanjima, nema saznanja o osobama koje su kritične večeri dolazile u kuću ranjene žene. Nema saznanja niti o problematičnim osobama iz sela, o mogućim krivolovcima ili ljubiteljima oružja. Čuli su dva pucnja i nešto prije 21.00 h vidjeli automobil mlađeg sina ranjene žene kako velikom brzinom izlazi iz dvorišta. Pronađeni su slučajni prolaznici koji su potvrdili da ih je oko 21.00 h mlađi sin ranjene žene zamolio da mu pomognu unijeti majku u vozilo jer je pala.

Zbog poljuljanog alibija i ostalih prikupljenih obavijesti sumnja je pala na mlađeg sina i razgovor s njim preuzima moj dežurni kolega, kriminalist iz Odsjeka za krvne delikte u Odjelu općeg kriminaliteta. Razgovaraju dugo, smireno, mladić u detalje opisuje svoj život s majkom, svoje i njene navike, negira bilo kakve nesuglasice, svađe ili probleme unutar obitelji, opisuje svoje kretanje toga dana, navodi imena osoba s kojima je toga dana kontaktirao, opisuje svoj način života, surađuje i odgovara na sva postavljena pitanja ali u odnosu na majčino ranjavanje ima samo jedan odgovor – nije bio kod kuće, ne zna što se dogodilo, ne zna tko mu je i zašto ranio majku.

Već je kasno popodne, no razgovor i dalje traje, mladić pristaje na ponuđeno poligrafsko ispitivanje i tek tada, nakon cijele prethodne noći i prijepodneva provedenog u razgovoru s policijskim službenicima, on po prvi put spominje da je kritične večeri, oko 20.00 h u njihovu kuću došao njegov znanac po nadimku Mika koji je ostao s njegovom majkom i bakom u kući nakon što je on oko 20.30 h otišao kod susjeda u selo koji mu je obećao dati napu za novu kuhinju.

Taj se podatak provjerava kod njegove bake, no ona to negira te i dalje tvrdi da te večeri nitko nije dolazio. Stariji brat negira takvo saznanje, a susjed, kronični alkoholičar, potvrđuje da je mladić dolazio k njemu po napu, ali se ne može sjetiti dana niti sata kada je to točno bilo. Spomenuti Mika nije pronađen na adresi na kojoj je prijavljen, pa je mlađi sin i dalje sumnjiv.

Provjere u Informacijskom sustavu pokazuju da je Mika već evidentiran i osuđivan zbog imovinskih delikata i delikata s elementima nasilja. Njegova polusestra kaže da je nedavno otpušten iz zatvora na uvjetni otpust, prijavljen je za stanovanje na njenoj adresi u susjedstvu ranjene žene, ali od jučer nije kod kuće. Zadnji put ga je pijanog vidjela jučer poslije podne u berbi grožđa i ne zna gdje bi sada mogao biti, ali pretpostavlja da se opija u nekoj od birtija po okolnim selima.

Doznajemo broj Mikinog mobitela, no ne javlja se na telefonske pozive. Tražimo izliste telefonskog prometa i lokaciju mobitela. Mika nam je operativno interesantan i za njim raspisujemo lokalnu potragu s mjerom *uhititi*. To samo po sebi ne znači da je sin ranjene žene oslobođen sumnje.

Za njega dogovaramo poligrafsko ispitivanje zbog kojega se vraćamo u Zagreb. Želimo biti sigurni da sin ranjene žene govori istinu kada tvrdi da on nema veze s ranjavanjem te da ne zna tko je i zašto ranio njegovu majku. Prije dolaska u bazu, svraćamo u Kliničku bolnicu da vidimo kako je ranjena žena. Dočekuje nas dežurni kirurg. Stanje je nepromijenjeno, vrlo teško i neizvjesno, no žena je pri svijesti i kirurg nam dozvoljava da je nakratko posjetimo i pokušamo razgovarati s njom. Ulazimo u "kirurški šok", i na bolesničkom krevetu zatičemo krhku ženu. Predstavljamo se i pozdravljamo je, pitamo kako je, zna li što joj se dogodilo. Žila kucavica na vratu odjednom snažno pulsira. Aparat koji bilježi otkucaje srca i druge vitalne funkcije pokazuje visoke frekvencije, ruke joj vidljivo drhte. Žena slabašnim, drhtavim glasom kaže da je dobro, da se sjeća da je pred spavanje išla na bunar po vodu i kad se vraćala u kuću da je čula pucanj, osjetila jaki udarac otraga u donji dio leđa i pala pred ulazna vrata u kuću. Nije nikoga vidjela niti joj se itko obraćao. Nije mogla ustati pa je uzela mobitel iz džepa i nazvala mlađeg sina da dođe doma, da je pala. Pitamo je zna li zašto je netko pucao na nju, odgovara da ne zna. Dežurni liječnik nas požuruje, kaže da je pacijentica još slaba. Još samo jedno pitanje, pitamo ju je li tijekom večeri tko dolazio u njezinu kuću, potvrđuje da je bio sinov prijatelj, no ne zna mu ime. Na naše pitanje je li sinov prijatelj pucao u nju, odgovara nam: "Nema tko drugi, bio je jako pijan." Zahvaljujemo joj na razgovoru, želimo joj brz oporavak i napuštamo njenu bolesničku sobu. Laknulo nam je. Sada znamo da smo korak bliže rješenju.

Pitamo se zašto je njen sin tako dugo šutio o nazočnosti svog prijatelja u svojoj kući, zašto nam je njegova baka negirala da je te večeri itko dolazio.

Vrijeme brzo leti, i dok je dežurni poligrafski ispitivač stigao, pripremio i proveo testiranje, već se bližila večer. Rezultat poligrafskog ispitivanja bio je očekivan i njime je mlađi sin ranjene žene eliminiran kao počinitelj kaznenog djela na njenu štetu, ali je tek tada, nakon poligrafskog ispitivanja rekao da je u velikom strahu i da se boji da njegov prijatelj Mika ne likvidira i njegovu baku i njega. Zbog toga nikome, baš nikome nije spominjao njegovo ime. Zna da ga se i baka boji. Sama je i nepokretna u kući... Što ako se Mika vrati? Sin ranjene žene priča o svom poznanstvu s Mikom koji je nekoliko godina stariji od njega. Posjećivao ga je i u zatvoru, smatrao ga je prijateljem. Prije nekoliko mjeseci Mika je otpušten iz zatvora i doselio u njegovu selo gdje mu živi polusestra, njegova kuma. Preko nje su se i upoznali još dok su obojica bili klinici. Te večeri, kada mu je majka ranjena, Mika je došao u njegovu kuću, sjedio je za stolom u dnevnoj sobi u kojoj leži baka, i pušio. Bio je očigledno pijan. Majke nije bilo kod kuće, a Mika je htio popiti kavu. Nazvao je majku da dođe i baš kada je ona došla, njega je nazvao susjed da dođe

po napu. Otišao je, a Mika je ostao s majkom i bakom u kući. Dvadeset minuta kasnije majka ga je zvala na mobitel i zamolila ga da odmah dođe jer je pala. Ostatak priče već je ranije ispričao policiji.

Sin je pušten kući, a mi smo ostali. Trebalo je isplanirati potragu za Mikom, analizirati pribavljene izliste njegovog telefonskog prometa, provjeriti osobe s kojima je komunicirao, identificirati osobe s kojima je nedugo prije događaja bio u berbi grožđa, a od njih je trebalo prikupiti obavijesti o tome kako je i od koga nabavio oružje te utvrditi je li ga netko vidio naoružanog.

Spustila se već noć kada su naši zadaci za taj dan bili ispunjeni.

Ponedjeljak. Novi radni dan. Svi mediji javljaju o ranjavanju ali i počinitelju – mladiću koji je toga dana viđen s kuburom u kući ranjene žene. Mediji se pozivaju na izjavu nepokretne bake. U nevjerici čitamo nekoliko puta istu vijest, da, zaista piše da je nepokretna baka novinarima, koji su je posjetili u kući, izjavila da je te večeri u njihovoj kući bio mladić naoružan kuburom.

Ne vjerujem sama sebi, mislim, možda se nismo dobro razumjele jer baka govori specifičnim dijalektom, pa je potom posjećuju policijski službenici lokalne policijske postaje. No baka opet negira da je u njenu kuću itko dolazio, negira da je vidjela mladića naoružanog kuburom, a negira i da je takvu izjavu dala novinarima. Uz baku je žena koju su unuci angažirali da vodi brigu o baki. Ona pak kaže da je osobno bila prisutna i da je baka zaista dala takvu izjavu novinarima. Što reći?

Potruga za Mikom razvija se po planu. Iako ga neki policijski službenici lokalne policijske postaje dobro poznaju, svaki pripadnik temeljne i kriminalističke policije dobio je na korištenje njegovu fotografiju i detaljan osobni opis te opis odjeće u koju je bio odjeven kritičnog dana. Korisnih povratnih obavijesti s terena nema. Mika kao da je u zemlju propao.

Razgovaramo sa svim osobama za koje pretpostavljamo da bi mogle nešto znati o Miki, o njegovim navikama, mjestima gdje zalazi, osobama s kojima se druži i kod kojih bi se eventualno mogao nalaziti. O njemu saznajemo da je kao beba bio udomljen u čestitu obitelj, ali je već od ranih školskih dana s njim bilo puno problema, nije volio učiti, izostajao je iz škole i bio poprilično neposlušan pa je završio u Dječjem domu na Lošinju gdje je izučio keramičarski zanat. Rano je počeo s kriminalom, najprije s krađama, pa provalama, a potom i razbojništvima. Nekoliko je ljudi teško ozlijedio, a napadao je i policijske službenike. Zbog počinjenog razbojništva osuđen je na zatvorsku kaznu, a s izdržavanja kazne uvjetno je otpušten prije nekoliko mjeseci. Polusestra ga je prijavila na svoju adresu stanovanja, željela mu je pomoći i nadala se da će se popraviti ali Mika se počeo opijati. Dolazio je kasno noću i razbijao joj po kući pa ga je njen suprug istjerao iz kuće. Vratio se pomajci u susjedno selo i samo povremeno dolazio polusestri. Za život je zarađivao obavljajući građevinske i keramičarske poslove za jednog obrtnika kod kojega je i spavao. Dan prije kritičnog događaja opet je došao polusestri. Prenoćio je u njenoj kući i ujutro zajedno s njom, njenim suprugom i djecom otišao u berbu grožđa u selo. Vrijedno je radio čitav dan. Na kraju berbe gosti su se častili pečenim odojkom, dobro se pojelo i poprilično popilo, a "Mika ko Mika", opio se "ko batina". Gazda vinograda primijetio je da Mika puši njegove cigarete Davidoff i dao mu kutiju tih cigareta kada je

sa svojom obitelji, na kraju berbe pošao u Zagreb. Nitko od osoba koje su bile u toj berbi grožđa nije primijetio da je Mika bio naoružan. Polusestra je s obitelji nakon ručka otišla. Mika je pijan ostao s ostalim beračima i kući te noći nije došao.

Nitko od članova Mikine obitelji također nije vidio da je naoružan, ne znaju odakle mu oružje niti znaju gdje je Mika i kod koga bi mogao naći utočište.

Provjera lokacije mobitela pokazuje da je mobitel isključen i da je zadnja lokacija na području Bjelovara. Uspostavljamo suradnju s kolegama iz Bjelovara, razmjenjujemo informacije, no Mika nije pronađen.

"Doći će" kažu iskusni policajci, kad zakiši i zahladi, kad ogladni i kad mu dosadi skrivanje po šumama i vinogradima. Da znamo, ali naoružan je, bez ikakvog je razloga pucao u majku svog prijatelja, bojimo se da još koga ne napadne. Poduzimamo sve da ga pronađemo, ali bezuspješno. Tri dana kasnije, oko ponoći, Mika je nazvao policijsku postaju i rekao da se želi predati.

Vijest se brzinom munje pronijela policijskim eterom. U 00.15 h uhićen je na rubu sela u kojem je proveo djetinjstvo. Izišao je iz kukuružišta podignutih ruku. Po uputama policijskih službenika predao je ručno prerađeni pištolj – kuburu cal 16 mm sa 9 komada pripadajućih patrona. Nije pružao otpor niti su prema njemu primjenjivana sredstva prisile. Doveden je u policijsku postaju gdje ga je preuzeo kriminalistički službenik. Nije se osobito kajao zbog ranjavanja majke svoga prijatelja niti se puno raspitivao kako je ona. Nije poricao da joj je ispalio hitac u leđa ali je tvrdio da je to učinio alkohol, ne on. Na upit zašto je to učinio, odgovorio je samo: "Nije mi skuhalo kavu!"

Ispričao je da je te večeri, nakon berbe grožđa, pijan otišao do kuće svoje kume, majke njegova prijatelja. Sjeo je za stol u sobi u kojoj je ležala nepokretna baka. Izvadio je kutiju cigareta Davidoff koje mu je na kraju berbe ostavio gazda vinograda, zapalio cigaretu i pričao s prijateljem. Gledali su i slušali narodne pjesme na televiziji. Prijatelj je mobitelom pozvao svoju majku i ona je brzo stigla, no tada je prijatelja netko nazvao i on je otišao iz kuće. Mika je ostao u kući s kumom i bakom, rekao im da bi popio kavu, ali kuma – kao da ga nije čula. Uvrijeđen je izišao iz kuće i pritajio se u mračnom kutu u blizini ulaznih vrata u kuću, a kad je kuma izišla iz kuće, iz mraka joj je pucao u leđa i oteturao na ulicu. Tamo je još jednom ispalio hitac iz kubure u gustiš kraj puta. Znao je da će ga policija tražiti pa se skrivao po šumi i u vinogradima u okolnim selima. Klonio se ljudi. Vidio je da ga netko zove na mobitel pa ga je isključio jer mu se nije dalo razgovarati.

Na pitanje kada je i od koga nabavio kuburu, odgovorio je da je ima već godinama, i da mu je oružje prodao nepoznati čovjek na sajmu. Sumnjamo da je to iskren odgovor.

Doveden je istražnom sucu Županijskog suda u Zagrebu zbog sumnje da je počinio kazneno djelo ubojstva u pokušaju.

Ranjena žena preživjela je napad, ali se nikada neće u potpunosti oporaviti od ozljeda koje je zadobila.